

ning af Brød- og Melpriserne, og man har krævet, at to Erhverv skal yde Bidrag dertil, nemlig Skibsfarten og Landbruget. Specielt det store Landbrug og Skibsfarten kommer til at resignere med Hensyn til deres Fordring om at opnaa Verdensmarkedets Pris, for at dette Formaal kan naas. Der er forhandlet, og man vil søge at træffe Aftale med Skibsfarten om at tilføre Landet ca. 5 Mill. Tdr. Raavarer til den danske Landbrugsproduktion og om Afgivelse af ca. 133 000 Tons af Skibstonnagen til Brug for disse Tilførsler. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har allerede nævnt, hvor meget Skibsfarten hævder, at den har maattet yde til Samfundshusholdningen. Der vil sikkert ogsaa under de kommende Forhandlinger blive fremsat Paastand om, at Skibsfarten maa yde meget store Beløb, for at Prisstigning herhjemme skal kunne undgaas. Jeg vil gerne anføre, at hvis det var muligt at komme ned til en Fragt af 100 Kr. pr. Ton for 4½—5 Mill. Tdr. Raavarer, maa man indrømme, at det henset til Fragtmarkedet i den store Verden vildevære en betydelig Ydelse fra Skibsfartens Side i det nævnte Formaalets Tjeneste. Hvis Verdensmarkedets fragten sættes til 220 Kr. pr. Ton, og vi kunde faa Fragten nedsat til 100 Kr., vil det for 500 000 Tons Tilførsel blive ca. 60 Mill. Kr., man giver Afkald paa. Hvis man fra Landbrugets Side vilde gøre samme Betragtning gældende og altsaa sige: „Vi skal aflevere 3,2 Mill. Tdr. Korn til en fast Pris af 30 Kr., og den Pris er — lad os f. Eks. sige — 14 Kr. under Verdensmarkedets Pris; vi bliver altsaa forudbeskattet for ca. 42 Mill. Kr. i Anledning af de 3,2 Mill. Tdr., vi skal aflevere efter Ligning“, saa vil jeg gerne anføre, at saa vilde det danske Landbrug ogsaa faa Fordel i sin Produktion af Fragtnedsættelsen og Anledning til at erhverve billigere Produktionsmidler i næsten dobbelt saa stort et Kvantum som det, det ifølge Ligningen afleverede Korn andrager.

Jeg kan ikke tro, at man fra Landbrugets Side med Styrke kan fremføre Krav om, at nu vil man være fri for at yde noget som helst, samtidig med at der til Skibsfarten stilles Krav om, at den skal tilføre Danmark, væsentlig det danske Landbrug, Raavarer til f. Eks. halv Fragt. Jeg tror, at ser man nøgternt og rigtigt paa dette, maa man indrømme, at de to Erhverv, man har henvendt sig til for at kunne skabe en rimelig Kornlov, er i Stand til at yde det, man her kræver, fordi det i det væsentligste kun har Adresse til det største Landbrug, det kornsælgende Landbrug, og til

Skibsfarten; disse to Erhverv har under Krigen haft saa gode Kaar, at de godt kan yde Bidrag endnu i det kommende Høstaar uden at faa Føje til at klage over daarlig Behandling fra det danske Samfunds Side.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen). Han omtalte et Par Udtalelser, jeg havde fremsat paa Sendemandsmødet i København. Den ene gik ud paa, at jeg havde ventet, man kunde tilføre Landet 4½ Mill. Tdr. Majs i det Høstaar, der kommer. Det tror jeg ogsaa er muligt; jeg maa ganske vist indrømme, at en Del af denne vil komme ret sent paa Høstaaret, men jeg mener ogsaa, at Forbruget af disse Varer vil blive stærkest mod Slutningen af Høstaaret, fordi Svinebesætningerne, som er de største Forbrugere af de tilførte Kornvarer, først vil blive bragt talmæssigt op mod Slutningen af Høstaaret. Dernæst sagde det ærede Medlem, at jeg havde udtalt stor Bekymring for Landbruget og havde sagt, at der var al Sandsynlighed for, at man daarligt kunde klare sig som Landbruger i Danmark under de Forhold, der kommer. Disse Udtalelser vil jeg gerne staa ved. Det er min afgjorte Anskuelse, at selv velstillede Landbrugere kun med meget store Betæneligheder kan give sig i Lag med dansk Landbrug i Øjeblikket, og at de allerfleste af dem, der gør det, efter al Sandsynlighed vil gaa i Stykker, inden ret mange Aar er gaaet. Grunden hertil er simpelt hen den, at Forholdene har medført saadanne Priser paa danske Landejendomme, at disse umuligt under nogenlunde rimelige Forhold kan forrente Købesummerne. Derfor har jeg under alle de Spørgsmaal, der har været behandlede vedrørende det danske Landbrug, advaret meget stærkt imod, at man spændte Buen for stærkt med Hensyn til Priserne, idet jeg altid har ment, at naar man gik alt for højt op med Priserne, hvad enten det var paa Skibsfartens eller paa Landbrugets Omraade, skruede man Omkostningerne ved Start af Landejendomme i Vejret til Ulykke for den Slægt, der kommer efter. Jeg har derfor stadig ment, at det var meget farligt, at Landbruget ikke vilde resignere og undlade at forlange de højest mulige Priser. Det er meget godt, at Konjunkturerne giver enkelte Overskud, men det bliver nu en Gang ikke til Lykke for den Slægt af Landbrugere, som skal afløse den nuværende. Jeg staa altsaa ved de Udtalelser, jeg har fremsat.

Dernæst sagde det ærede Medlem fra Bjerre, at alle Landmænd var interesserede i